

Lejlighed sagde meget, hun senere har maattet sande. Hun indrømmer med tvungen Ro:

„I Fald jeg dengang, ung, som dog jeg var,
mer Mildhed, mindre Hovmod havde vist,
det vilde — — sikkert ikke skadet mig.“

Hun minder ham om Kransen, som hun prøvede:

„Aa, le kun af det, Fætter, jeg ler med,
jeg har set mange Fødselsdage siden
og lært at sætte Pris paa Lejligheder
til Munterhed; de er kun altfor sjeldne.
Du kalder mig den samme, den Aurora
du kendte før! her kan vi le paany,
Du ved, Ulysses' Hund genkendte ham,
den løfted Ho'det, slikked' mat hans Haand
og døde, da den havde hilst sin Herre.
Men havde jeg haft slig en Hund, før jeg
drog til mit Troja, og den bragtes hid,
tro mig, den vilde se paa mig, gø højt
og leve trøstig som de Skabninger,
hvis Livskraft ingen Længsel tærer paa.
Jeg er forandret, der er ingen Hund,
som kender mig, end mindre nogen Ven,
om end du ledes vild af Haarets Farve,
af Stemmens Klang, der endnu minder dig
om hin Aurora fra vor Ungdoms Dage.“

Romney udbryder, at han vilde gerne være en Hund for at dø ved Klangen af denne Stemme. Han svarer flere Gange med saadan Ømhed paa Auroras halv bitre, halv vemodige Udbrud, at hun mener at burde vise ham tilbage og minde ham om hans Hustru Lady Waldemar.

„Hvordan? er dette Vanvid!“ skreg han, „Hustru,
jeg tror, du sagde Hustru — min — — hvordan?“

Op fo'r han, løfted, højt sit ædle Hoved
mod Himlen op og kasted' det tilbage,
ret som en Svømmer paa et stormfuldt Hav,
han lo — hvor haabløst, bittert, harmfuldt klang det,
hvor skælved jeg derved! „O, Mennesker